

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: **EURA, občianske združenie**, so sídlom Tupého 25/A, Bratislava, v zastúpení JUDr. Vladimírom Šárnikom, advokátom, so sídlom Národného oslobodenia 25, Bernolákovo, proti žalovanému: **Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky**, so sídlom Pribinova 2, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti fiktívneho rozhodnutia žalovaného zo dňa 24. septembra 2009 a rozhodnutia č. SLV-464/OLVS-2009 zo dňa 28. septembra 2009, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 15. februára 2010, č. k. 2S/237/2009-49, 2S/331/2010-49, takto

r o z h o d o l:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 15. februára 2010, č. k. 2S/237/2009-49, 2S/331/2010-49 v napadnutej časti týkajúcej sa náhrady trov konania **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e:

Krajský súd v Bratislave rozsudkom zo dňa 15. februára 2010, č. k. 2S/237/2009-49, 2S/331/2010-49 konanie o preskúmanie fiktívneho rozhodnutia žalovaného zo dňa 24. septembra 2009 zastavil a rozhodnutie žalovaného č. SLV-464/OLVS-2009 zo dňa 28. septembra 2009 zrušil podľa § 250j ods. 2 písm. a/ O.s.p. a vec mu vrátil ďalšie konanie. Účastníkom konania náhradu trov konania nepriznal.

Z odôvodnenia uvedeného rozhodnutia vyplýva, že krajský súd z obsahu pripojeného administratívneho spisu žalovaného zistil, že dňa 7. júla 2009 žalobca požiadal o sprístupnenie kópie úradného záznamu spísaného dňa 28. apríla 2009 referentkou 4. oddelenia OOUO Úradu na ochranu ústavných činiteľov a diplomatických misií, ktorého predmetom bol incident poslanca Národnej rady Slovenskej republiky I. zo dňa 28. apríla

2009 o 19:45 v podzemných garážach NR SR; dňa 26. augusta 2009 referentka 4. oddelenia OOUO Úradu na ochranu ústavných činiteľov a diplomatických misií Ministerstva vnútra Slovenskej republiky písomne oznámila, že nesúhlasí so sprístupnením predmetného ňou spísaného úradného záznamu; žaloby sa týkajúce rozhodnutie vydal v prvom stupni Úrad pre ochranu ústavných činiteľov a diplomatických misií Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. p.: KM-935-7/SI-2009 zo dňa 28. augusta 2009; rozklad proti tomuto rozhodnutiu doručil žalobca povinnej osobe dňa 9. septembra 2009; dňa 16. septembra 2009 odstúpil riaditeľ Úradu pre ochranu ústavných činiteľov a diplomatických misií Ministerstva vnútra Slovenskej republiky rozklad Osobitnej komisii ministra vnútra na prípravu návrhov rozhodnutí ministra o rozkladoch; rozhodnutím č. SLV-464/OLV-2009 zo dňa 28. septembra 2009 žalovaný zamietol rozklad žalobcu a prvostupňové rozhodnutie potvrdil; rozhodnutie o rozklade bolo žalobcovi doručené dňa 29. septembra 2009.

Krajský súd zákonnosť napadnutých rozhodnutí žalovaného preskúmal v intenciách ustanovení § 19 ods. 1, 2, 3 zákona číslo 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len ZSI) v spojení s § 22 ods. 1 uvedeného zákona a včasnosť podania žaloby proti fiktívnemu rozhodnutiu žalovaného zo dňa 24. septembra 2009 v intenciách § 250b ods. 1 O.s.p. v spojení s § 57 ods. 2 O.s.p. a s § 250d ods. 3 O.s.p..

Konštatoval, že prvostupňový správny orgán Úrad na ochranu ústavných činiteľov a diplomatických misií Ministerstva vnútra Slovenskej republiky je organizačnou zložkou Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, je jeho útvarom, ktorého riaditeľ je priamo podriadený ministrovi vnútra, s poukazom na organizačný poriadok Ministerstva vnútra Slovenskej republiky a nariadenie Ministerstva vnútra Slovenskej republiky číslo 117/2010 o podriadenosti útvarov Ministerstva vnútra Slovenskej republiky.

Krajský súd po preskúmaní fiktívneho rozhodnutia žalovaného zo dňa 24. septembra 2009 dospel k záveru, že žalobca podal žalobu na preskúmanie tohto rozhodnutia po uplynutí dvojmesačnej lehoty ustanovenej v § 250b ods. 1 O.s.p., teda oneskorene, a preto v súlade s § 250d ods. 3 O.s.p. konanie zastavil. Uviedol, že lehota na vydanie druhostupňového rozhodnutia určená § 19 ods. 3 ZSI začala žalovanému plynúť odo dňa doručenia rozkladu proti prvostupňovému rozhodnutiu (č. KM-935/7/SI-2009 zo dňa 28. augusta 2009), ktorý bol podľa obsahu spisu žalovanému doručený dňa 9. septembra 2009, s poukazom na to, že zákonná 15 dňová lehota na vydanie rozhodnutia o rozklade márne uplynula dňom 24. september 2009, keďže žalovaný v tejto lehote rozhodnutie o rozklade nevydal, majúť za to, že podľa citovaného ustanovenia § 19 ods. 3 ZSI sa predpokladá, že žalovaný vydal

rozhodnutie, ktorým rozklad zamietol a napadnuté rozhodnutie potvrdil, pričom za deň doručenia tohto rozhodnutia žalobcovi sa považuje druhý deň po uplynutí lehoty na vydanie rozhodnutia, teda 25. septembra 2009 a keďže žalobca podal žalobu na súd osobne až 30. novembra 2009 je zrejmé, že nedodržel dvojmesačnú lehotu podľa § 250b ods. 1 O.s.p. na podanie žaloby.

Podľa názoru krajského súdu pokiaľ išlo o rozhodnutie žalovaného č. SLV-464/OLVS-2009 zo dňa 28. septembra 2009, toto vzhľadom na existenciu fiktívneho rozhodnutia už nemožno považovať za vydané podľa práva, pretože ide o rozhodnutie nadbytočné a duplicitné, z ktorých dôvodov na uvedené rozhodnutie nemožno hľadieť ako na individuálny správny akt, ktorým bolo rozhodnuté vo veci žiadosti žalobcu o sprístupnenie predmetnej informácie, keďže v tejto veci žalovaný rozhodol právoplatným fiktívnym rozhodnutím zo dňa 24. septembra 2009. Krajský súd dospel k záveru, že vzhľadom tomu, že toto rozhodnutie bolo vydané a žalobcovi doručené a z dôvodu zachovania právnej istoty, bolo potrebné a vhodné takéto zmätočné rozhodnutie zrušiť, pretože vychádza z nesprávneho právneho posúdenia dôsledkov plynutia zákonnej lehoty stanovenej v zákone o slobodnom prístupe k informáciám pre rozhodnutie správneho orgánu druhého stupňa. Krajský súd dal do pozornosti, že po zrušení napadnutého rozhodnutia zo dňa 28. septembra 2009 a vrátení veci žalovanému (§ 250j ods. 2 O.s.p.), však prichádza do úvahy len vec odložiť, nakoľko konanie vo veci žiadosti žalobcu o sprístupnenie predmetnej informácie bolo právoplatne skončené vydaním fiktívneho rozhodnutia, ktorým bol zamietnutý rozklad žalobcu a bolo potvrdené prvostupňové rozhodnutie o nesprístupnení požadovanej informácie (§ 30 ods. 1 písm. i/ správneho poriadku).

Krajský súd rozhodnutie o náhrade trov odôvodnil podľa § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že žalobcovi právo na náhradu trov nepriznal, pretože jeho úspech v konaní bol len čiastočný a súčasne prihliadol na to, že k zrušeniu rozhodnutia uvedeného vo výroku rozsudku došlo z iných dôvodov ako namietal žalobca v žalobe s poukazom na to, že žalovaný náhradu trov konania nežiadal a v konaní mu ani žiadne trovy nevznikli.

Proti uvedenému rozhodnutiu krajského súdu v časti, ktorou súd prvého stupňa rozhodol o náhrade trov konania, podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. Žiadal, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu v napadnutej časti zmenil a priznal mu náhradu trov celého konania v zmysle predloženého vyčíslenia.

Žalobca v dôvodoch odvolania vytýkal súdu prvého stupňa nesprávne právne posúdenie jeho úspechu v konaní, keď jeho úspech v konaní posúdil ako čiastočný.

Uviedol, že žalobou napádal dve rozhodnutia, pričom de iure išlo o dva samostatné žalobné návrhy spísané na jednej listine a keďže s jedným žalobným návrhom v celom rozsahu uspel, mala mu za tento žalobný návrh byť priznaná plná náhrada trov konania. Dôvodil, že pokiaľ prvostupňový súd uviedol, že dôvodom zrušenia rozhodnutia zo dňa 28. septembra 2009 č. SLV-464/OLVS-2009 bola jeho nezákonnosť a nadbytočnosť, pretože bolo vydané po právoplatnom skončení konania, tak práve tento dôvod žalobca vo svojej žalobe výslovne uviedol. Považoval za pochybenie, keď súd prvého stupňa tvrdil, že rozhodnutie zrušil pre vadu, ktorú žalobca nenamietal, pričom prvostupňový súd súčasne uvedenú domnelú skutočnosť absencie úspešne namietanej vady vyhodnotil ako dôvod hodný osobitného zreteľa pre nepriznanie náhrady trov konania podľa § 250k ods. 1 O.s.p., aj keď v odôvodnení to výslovne neuviedol, vysloviac názor, že takéto posúdenie veci je v rozpore so zákonom a tiež v rozpore s ústavou.

V danej súvislosti žalobca poukázal na nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 15. decembra 2009 č. II. ÚS 351/09 - 33 a zo dňa 14. septembra 2011 č. II. ÚS 181/11 – 35, ktorých právne vety citoval.

Poukázal na to, že účelom náhrady trov konania je kompenzovať účastníkovi konania výdavky, ktoré musel vynaložiť v dôsledku protiprávneho konania, proti ktorému sa musel brániť súdnou cestou, resp. kompenzovať mu výdavky, ktoré musel vynaložiť v dôsledku neoprávneného podania návrhu. Dôvodil, že úprava náhrady trov konania je podľa Občianskeho súdneho poriadku založená na zásade úspechu v konaní a nie na zásade zásluhovosti. S poukazom na to, že úspešným je vo veci ten účastník konania, ktorého meritórnemu návrhu bolo vyhovené, pričom meritórnym návrhom je to, čoho sa účastník domáhal a nie argumenty a dôvody, o ktoré svoj návrh opieral, vyslovil názor, že v konaní mal žalobca úspech, keď v danom prípade sa žalobou domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného a súd prvého stupňa rozhodol v súlade s návrhom a rozhodnutie žalovaného zrušil, pričom na jeho úspechu v konaní, by nič nemenilo ani to, ak by prvostupňový súd rozhodnutie zrušil z iného dôvodu, než aký by žalobca uviedol v žalobe.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril, odvolací návrh nepodal.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (ust. § 10 ods. 2 O.s.p v spojení s § 246c ods.1) preskúmal rozhodnutie krajského súdu v napadnutom rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní žalobcu (212 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods.1) postupom bez nariadenia pojednávania podľa ust. § 214 ods. 2 O.s.p. v spojení s ust. § 246c ods. 1 a dospel

k záveru, že rozhodnutie súdu prvého stupňa v napadnutej časti nie je možné potvrdiť a ani zmeniť.

Predmetom odvolacieho konania v preskúmvanej veci bol rozsudok krajského súdu v napadnutej časti týkajúcej sa náhrady trov konania, ktorým súd prvého stupňa zastavil konanie o žalobe, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti fiktívneho rozhodnutia žalovaného správneho orgánu zo dňa 24. septembra 2009 a súčasne jeho zrušenia a vrátenia veci mu na ďalšie konanie. Súčasne prvostupňový súd zrušil žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného č. SLV-464/OLVS-2009 zo dňa 28. septembra 2009, ktorým žalovaný zamietol rozklad žalobcu a potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu, ktorými bola zamietnutá žiadosť o prístupnenie informácie. O náhrade trov konania krajský súd rozhodol tak, že účastníkom konania sa právo na náhradu trov konania nepriznáva. Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, najmä z toho pohľadu, ako sa súd prvého stupňa vysporiadal so žalobným návrhom žalobcu a s jeho žalobnými námietkami a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil úspešnosť žalobcu v konaní o preskúmanie zákonnosti napadnutých rozhodnutí žalovaného.

Predmetom preskúmvacieho konania v danej veci sú rozhodnutia a postup žalovaného správneho orgánu, ktorými rozhodnutiami žalovaný rozhodol s konečnou platnosťou o zamietnutí žiadosti žalobcu o prístupnenie informácie podľa zákona č. 211/2000 Z. z..

Podľa § 244 ods. 1 O.s.p. v správnom súdnictve preskúmvajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa § 247 ods. 1 O.s.p. podľa ustanovení tejto hlavy sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu.

Podľa § 250k ods. 1, 2 O.s.p. ak mal žalobca úspech celkom alebo sčasti, súd mu proti žalovanému prizná právo na úplnú alebo čiastočnú náhradu trov konania. Ak bolo

rozhodnutie správneho orgánu zrušené z dôvodu podľa § 250j ods. 3, súd žalobcovi prizná úplnú náhradu trov konania. Môže tiež rozhodnúť, že sa náhrada trov celkom alebo sčasti neprizná, ak sú na to dôvody hodné osobitného zreteľa.

Ak po zrušení rozhodnutia správneho orgánu došlo k vydaniu nového rozhodnutia, ktoré sa k novej žalobe opäť zrušilo preto, že sa správny orgán odchýlil od právneho názoru vysloveného v prvom rozsudku súdu bez toho, aby došlo k zmene skutkového alebo právneho stavu, uloží súd správnemu orgánu, aby žalobcovi nahradil všetky trovy súdneho konania.

Podľa § 246c ods. 1 O.s.p. pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona. Opravný prostriedok je prípustný, len ak je to ustanovené v tejto časti. Proti rozhodnutiu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky opravný prostriedok nie je prípustný.

Podľa § 151 ods. 1 O.s.p. o povinnosti nahradit' trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Účastník, ktorému sa prisudzuje náhrada trov konania, je povinný trovy konania vyčíslit' najneskôr do troch pracovných dní od vyhlásenia tohto rozhodnutia.

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Podľa § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p. súd rozhodnutie zruší, len ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku ustanovujúcej správne súdnictvo súd pri preskúvaní rozhodnutia a postupu správneho orgánu preskúmava zákonnosť rozhodnutia a postupu nielen so zreteľom na hmotné právo, ale posudzuje zákonnosť rozhodnutia a postupu aj vzhľadom k tomu, či správny orgán postupoval v konaní

v súlade s procesnými predpismi a v rámci súdneho prieskumu prihliada k tým procesným vadám, ktoré by mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Posudzuje splnenie zákonných podmienok pre súdny prieskum v zmysle § 248 O.s.p. v spojení s § 250d ods. 2, 3 O.s.p.. Výsledkom súdneho prieskumu v merite veci je rozhodnutie súdu rozsudkom tak, že žalobu zamietne alebo rozhodnutie žalovaného správneho orgánu a podľa okolností aj rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa zruší a vec vráti žalovanému na ďalšie konanie (§ 250j ods. 1, 2, 3 O.s.p.). V rozhodnutí vo veci samej spravidla súd prvého stupňa rozhodne aj o náhrade trov konania postupom podľa § 250k ods. 1, 2 O.s.p.

Povinnosťou súdu je rozsudok odôvodniť v súlade s § 246c ods. 1 O.s.p. v spojení s § 157 ods. 2, tak, aby jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom bolo zrejmé, z akých podkladov súd pri svojom rozhodovaní vychádzal, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie a z akých dôvodov, stručne, jasne a výstižne vysvetlil, akými úvahami sa riadil pri hodnotení skutkových a právnych okolností namietaných v žalobe a zodpovedal na najdôležitejšie namietané otázky, ako aj vysporiadal sa s námietkami, ktorými žalobca v žalobe namietal hmotnoprávne alebo procesné pochybenia správneho orgánu. Takéto odôvodnenie sa týka všetkých výrokov rozhodnutia súdu.

Odvolačný súd po preskúmaní rozhodnutia súdu prvého stupňa v napadnutej časti týkajúcej sa náhrady trov konania dospel k záveru, že súd prvého stupňa náležite nepostupoval v intenciách citovaných právnych noriem, keď z odôvodnenia rozsudku prvostupňového súdu týkajúceho sa náhrady trov konania nevyplýva, v akom rozsahu súd prvého stupňa posudzoval úspešnosť žalobcu v konaní o preskúmanie zákonnosti napadnutých rozhodnutí žalovaného správneho orgánu a postup im predchádzajúci, keď v odôvodnení rozhodnutia uviedol bez ďalšieho zdôvodnenia, že úspech žalobcu bol v konaní len čiastočný a súčasne, že prihliadol na to, že k zrušeniu rozhodnutia uvedeného vo výroku rozsudku došlo z iných dôvodov ako namietal žalobca v žalobe. Súd prvého stupňa v odôvodnení rozhodnutia týkajúceho sa náhrady trov konania náležite nevyhodnotil, z akých dôvodov považoval úspech žalobcu v preskúmvacom konaní za čiastočný a súčasne pre posúdenie úspešnosti žalobcu jasným a zrozumiteľným spôsobom nevyhodnotil námietky žalobcu uvedené v žalobe. Žalobca v odvolaní proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa časti týkajúcej sa náhrady trov konania namietal nesprávne právne posúdenie prvostupňovým súdom jeho úspech v preskúmvacom konaní.

Senát odvolacieho súdu dáva do pozornosti, že Ústavný súd Slovenskej republiky otázkam týkajúcim sa nutnosti náležitého odôvodnenia rozhodnutia (a to všetkých jeho výrokov) už venoval značnú pozornosť vo svojej rozsiahlej judikatúre. (napr. sp. zn. I. ÚS 243/07, sp. zn. I. ÚS 114/08, sp. zn. III. ÚS 36/2010, sp. zn. IV. ÚS 1/02, sp. zn. II. ÚS 174/04, sp. zn. III. ÚS 117/07, sp. zn. III. ÚS 332/09)

Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojej judikatúre opakovane zdôraznil, že nezávislosť rozhodovania všeobecných súdov sa uskutočňuje v ústavnom a zákonnom procesnoprávnom a hmotnoprávnom rámci. Procesnoprávny rámec predstavujú predovšetkým princípy riadneho a spravodlivého procesu ako vyplývajú z čl. 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Jedným z týchto princíпов, predstavujúcich súčasť práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 6 ods. 1 dohovoru) a vylučujúcim ľubovôľu pri rozhodovaní je aj povinnosť súdov svoje rozhodnutia odôvodniť (§ 132 a § 157 ods. 1 O.s.p., m. m. I. ÚS 243/07), spôsobom zakotveným v ustanovení § 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku. Z odôvodnenia totiž musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej, pritom súd starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo, vrátane toho, čo uviedli účastníci.

Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojej judikatúre súčasne konštatuje, že súd by mal vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia dbať aj na jeho celkovú presvedčivosť, teda na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, ako aj závery, ku ktorým na základe týchto premís, dospel boli pre širšiu právnickú, ale aj laickú verejnosť prijateľné racionálne a v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. Odôvodnenie má obsahovať dostatok dôvodov a ich uvedenie má byť zrozumiteľné. Súd je povinný formulovať odôvodnenie spôsobom, ktorý zodpovedá základným pravidlám logického, jasného vyjadrovania a musí spĺňať základné gramatické, lexikálne a štylistické hľadiská. Nedostatky odôvodnenia zakladajú vadu nepreskúmateľnosti rozhodnutia. Súd musí súčasne vychádzať z toho, že je povinný poskytovať v občianskom súdnom konaní materiálnu ochranu zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov (§ 1 O.s.p.).

Taktiež Európsky súd pre ľudské práva vo svojej rozsiahlej judikatúre venoval veľkú pozornosť problematike náležitostí odôvodnenia rozhodnutí, v ktorej zdôrazňoval,

že z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi strán (Kraska c. Švajčiarsko z 29. apríla 1993, séria A, č. 254-B, s. 49, § 30).

Povinnosť súdu náležite odôvodniť svoje rozhodnutie vyplýva aj z rozsiahlej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky.

Vzhľadom na uvedené odvolací súd dospel k záveru, že rozsudok krajského súdu v napadnutej časti týkajúcej sa náhrady trov konania je nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov, keďže z odôvodnenia rozsudku súdu prvého stupňa, týkajúceho sa náhrady trov konania, nevyplýva ako súd posudzoval úspešnosť žalobcu vzhľadom k rozsahu a dôvodom žaloby, ktorou sa domáhal preskúmania zákonnosti napadnutých rozhodnutí a postupu žalovaného správneho orgánu, keď v odôvodnení rozsudku vo veci samej nedal jednoznačnú odpoveď na zásadné otázky týkajúce sa úspešnosti žalobcu. Odôvodnenie rozhodnutia krajského súdu tak v napadnutej časti týkajúcej sa náhrady trov konania je nezrozumiteľné, nepresvedčivé a zjavne neodôvodnené, čo spôsobuje jeho nepreskúmateľnosť pre nedostatok dôvodov.

Uvedené skutočnosti viedli odvolací súd k rozhodnutiu, ktorým rozsudok krajského súdu v napadnutej časti týkajúcej sa náhrady trov konania zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie podľa § 250ja ods. 3, veta druhá O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 a s § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p..

Úlohou súdu prvého stupňa bude v ďalšom konaní postupovať v intenciách názoru odvolacieho súdu a vo veci náhrady trov konania opäť rozhodnúť. Povinnosťou súdu prvého stupňa bude v novom rozhodnutí podľa § 246c ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 3 rozhodnúť aj o náhrade trov odvolacieho konania.

Odvolací súd dáva do pozornosti súdu prvého stupňa, že pri opise rozsudku došlo k zrejmej chybe v písaní, keď v rozhodnutí je uvedený dátum: dňa 15. februára 2010, pričom k vyhláseniu uvedeného rozhodnutia došlo dňa 15. februára 2012.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1.mája 2011).

Poučenie: Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 29. mája 2013

JUDr. Zdenka Reisenauerová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Ing. Dagmar Lojová